

FAMILIEZAKEN

Gabriëlle Hoppenbrouwers

FAMILIEZAKEN

*Uit het leven van
een officier van justitie*

2021 THOMAS RAP AMSTERDAM

Alle namen van de slachtoffers, nabestaanden en verdachten zijn gefingeerd.

Copyright © 2021 Gabriëlle Hoppenbrouwers
Omslagontwerp Lucas van Hapert
Foto auteur Krista van den Akker/Aagje Studio
Vormgeving binnenwerk Aard Bakker, Amsterdam
Druk- en bindwerk Wilco, Amersfoort
ISBN 978 94 004 0766 4
NUR 320

thomasrap.nl

Bij de productie van dit boek is gebruikgemaakt van papier dat het keurmerk van de Forest Stewardship Council (FSC®) mag dragen. Bij dit papier is het zeker dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Voor papa en Piet Hein

*Dieu, qui nous a séparés, nous unira.
C'est comme un au revoir.*

Voorwoord

BE GOOD

Toen ik in juli 2019 zou worden geïnterviewd voor het magazine van *Het Financieele Dagblad*, *FD Persoonlijk*, vond ik dat best spannend. Helemaal toen vlak voor de verschijning in september bleek dat het interview meerdere pagina's zou beslaan en bovendien het coverartikel zou worden. Het gesprek vond plaats vlak nadat mijn broer, na anderhalf jaar ziek te zijn geweest, was overleden. Ik kon niet anders dan me kwetsbaar opstellen, ik wilde ook niet anders.

Voor- en tegenspoed vormt de mens. Precies dat wil ik laten zien in de blogs die ik sinds enkele jaren schrijf, en dat wilde ik dus ook in het interview. De bagage die het leven je geeft, neem ik in mijn werk mee. Want officieren van justitie zijn, net als iedereen, mensen met levensbagage. Ik kreeg ongelooflijk veel positieve reacties op het artikel. Toch blijven de negatieve opmerkingen altijd méér hangen. 'Stressbestendig ben je niet, te lezen na de dood van je broer.' Een reactie die wat mij betreft zwaar onder de gordel was. Erop reageren heeft geen zin, daarmee lok je enkel meer reacties uit.

Toen ik onderweg was naar mijn uitgever om het contract voor dit boek te tekenen, realiseerde ik me dat ik het eigenlijk best een ding vond. Er biggelden tranen over mijn wangen, omdat ik me realiseerde dat ik het niet kon delen met mijn overleden vader en broer. Wat zouden ze ervan hebben gevonden?

Zouden ze trots geweest zijn? Toen het contract eenmaal was getekend, was ik zélf trots en deelde ik het nieuws op social media. Maar ik twijfelde enorm over het plaatsen van een bericht op Twitter, omdat ik dat platform al langer ervaar als een plek van beroepsklagers, van mensen die altijd commentaar hebben, nooit iets goed vinden en het liefst anoniem anderen kwetsen en onderuithalen. Wilde ik het risico lopen dat mijn dag verpest werd door dit soort mensen?

Een paar jaar geleden deed ik voor het Openbaar Ministerie Amsterdam als persofficier de woordvoering in het strafproces tegen meerdere verdachten die op social media Sylvana Simons hadden beledigd en bedreigd. De zaak kreeg heel veel media-aandacht. Het was niet niks wat Sylvana allemaal over zich heen had gekregen. Ook ikzelf werd bij die zaak geconfronteerd met onaardige opmerkingen. Ik werd geïnterviewd door *Nieuwsuur* en verhaspelde per ongeluk twee uitdrukkingen. Ik zei: ‘Met deze zaak willen we een signaalfunctie afgeven aan de mensen die continu achter hun laptop zitten en reacties geven.’ *Nieuwsuur* zette uitgerekend dat stukje van het interview online en quote letterlijk mijn verhaspelde woorden.

‘Sinds wanneer zijn laaggeletterden woordvoerder?’

‘Wie is deze domme doos?’

‘Mevrouw Moppenbrouwers heeft er geen ene zak mee te maken hoeveel uur mensen achter hun laptop zitten en of ze reacties geven.’

Om deze laatste kon ik overigens nog wel lachen... Moppenbrouwers.

De hele rechtszaak over de beledigingen en bedreigingen rond Sylvana deed mij eens te meer beseffen dat mensen niet altijd door lijken te hebben hoe je anderen kunt raken met je onge-

nuanceerde mening. Dat mensen het blijkbaar normaal vinden om anoniem vanachter hun laptop anderen te beledigen en zelfs te bedreigen met de dood. En dat is een tendens op social media die alleen maar erger lijkt te worden.

Je kop boven het maaiveld uitsteken, opkomen voor iets waarvan jij denkt dat het goed is, zingen in *The Voice of Holland*, meedoen aan *Ik vertrek...* het zijn allemaal voorbeelden van mensen met gevoel, die hun eigen strijd leveren. 'Be kind, everyone you meet is fighting their own battle.'

Kwetsbaarheid is voor veel mensen misschien wel iets engs. Een verdachte in een strafzaak wordt op zitting altijd gevraagd naar zijn persoonlijke omstandigheden. Op een (openbare) zitting willen wij, rechters en de officier van justitie, ook van een verdachte weten wie hij (of zij) is, waar hij vandaan komt, uit wat voor een gezin hij komt, wat zijn hobby's zijn, wat zijn toekomstplannen zijn en ga zo maar door. Waarom willen we dat? Omdat we het belangrijk vinden om te kijken waar het strafbare gedrag van een verdachte vandaan komt. Is het hem of haar aan te rekenen, is het begrijpelijk, verklaarbaar? En hoe kunnen we voorkomen dat iemand opnieuw in de fout gaat? Het zijn allemaal elementen die meegewogen worden bij het bepalen van de strafeis door het Openbaar Ministerie (OM) en het opleggen van een straf door de rechtbank. Op zo'n moment vind ik het mooi en indrukwekkend als een verdachte zich kwetsbaar op durft te stellen.

Met dit boek doe ik ook iets wat mij kwetsbaar maakt. Ik geef een inkijkje in het ziekte- en sterfproces van mijn broer en in de verhoudingen binnen het gezin waar ik uit kom. Ik geef een inkijkje in mijn leven, in wat mij raakt, wat ik mooi vind, wat ik meemaak op het werk, maar ook wat er privé op mijn pad komt

met mijn zoon, in mijn relatie en met mijn vrienden. Waarom? Omdat het een van invloed is op het ander, maar ook omdat ik een baan heb die heel inspirerend is en waar ik erg trots op ben. En vooral ook ben ik trots op mijn collega's, die elke dag weer (en ook geregeld in hun vrije tijd en 's nachts) hun uiterste best doen om ons land veilig te maken, veiliger te maken, veilig te houden. Allemaal maken we dingen mee die ons vormen, die zorgen dat we in een rechtszaal begrip kunnen hebben voor mensen die betrokken zijn in een strafproces – ook voor verdachten! We maken dingen mee die het verdienen om wat uitgebreider en genuanceerder beschreven te worden.

En precies daarom ligt dit boek nu voor je, ook al vind ik het eng, ben ik er soms best onzeker over en stel ik me er kwetsbaar mee op. Maar zoals Omdenken op Instagram poste: 'Om te kunnen zeggen dat je af en toe onzeker bent, heb je zelfvertrouwen nodig.' Daar hou ik me dan maar aan vast. Veel leesplezier, hopelijk leidt dit boek tot meer begrip en stemt het je mild.

1.

EVERYBODY WANTS TO RULE THE WORLD

‘Dit gaat niet over mij, ik voel me kerngezond!’ hoor ik hem zeggen als we verbouwereerd de spreekkamer uit lopen en we net voor het eerst dat vreselijke κ-woord hebben gehoord. Woensdag 24 januari 2018, zo’n dag die je nooit meer zult vergeten en waarvan je elk jaar daarna precies zult weten waar je was vanaf 13.45 uur. Ik ben die dag dus met mijn jongste broer mee naar het ziekenhuis voor onderzoek.

Hij en ik, twee van de vijf kinderen van mijn ouders. Hij twaalf jaar ouder dan ik, boven hem nog een broer die dertien jaar met mij scheelt en ertussen nog twee zussen met wie ik negen en tien jaar scheel. Kortom, ik ben een nakomertje. Ik ben op mijn negentiende het huis uit gegaan om in de stad te gaan studeren. Weg uit Soest, het dorp waar hij nog tot achter in de dertig is blijven wonen. We hadden altijd al een goede band. Vanaf mijn veertiende, hij is dan al uit huis, kwam hij iedere zaterdagochtend thuis koffiedrinken en ging ik daarna met hem mee als hij inkopen deed bij de plaatselijke supermarkt. Op warme zomerdagen gingen we na zijn werk zwemmen in het natuurbad, met in zijn auto op de radio ‘Everybody wants to rule the world’ van Tears for Fears. Hij nam me mee, net als mijn oudste zus overigens, naar popconcerten, we gingen samen shoppen. Ik was een puber, hij al midden twintig.

Die band werd nog hechter toen hij in dezelfde stad als ik kwam wonen, en helemaal toen ik moeder werd. Mijn zoon Joris en hij waren niet zomaar neef en oom. Voor mijn zoon was hij een tweede vader. En die band werd sterker toen ik, midden dertig, scheidde van de vader van mijn zoon. Als Joris ziek was, zijn vader niet kon inspringen en ik echt naar mijn werk moest, belde ik mijn broer en lag Joris daar op de bank ziek te zijn totdat mijn ex of ik hem op kon halen. Mijn broer verzorgde hem dan alsof hij zijn eigen kind was. Hij werkte veel vanuit huis voor een arbodienst en kon zodoende de zorg op zich nemen.

Mijn werk. Ik ben officier van justitie. Een veeleisende baan waarin je vaak op de toppen van je kunnen moet presteren en scherp moet zijn. Je hebt het immers de hele dag over het leven van mensen. Van slachtoffers of nabestaanden die een nare, soms traumatische gebeurtenis hebben meegemaakt, maar ook van verdachten die een straf boven het hoofd hangt die van grote invloed kan zijn op de rest van hun leven. Een officier van justitie vervolgt namens de staat mensen die strafbare feiten hebben gepleegd. Je werkt nauw samen met de politie. Je hebt het gezag over het opsporingsonderzoek dat de politie uitvoert om misdaden op te lossen, verdachten op te pakken en bewijsmiddelen te verzamelen, zodat je een rechter kunt tonen dat iemand terecht verdacht wordt van een strafbaar feit (en dus gestraft moet worden). Mijn werk beïnvloedt mijn privéleven en mijn privéleven beïnvloedt mijn werk. Net als bij iedereen heeft mijn leven me gevormd tot wie ik ben, en draag ik bagage mee die mede bepaalt hoe ik naar de wereld kijk, hoe ik begrip kan hebben voor het verdriet van slachtoffers van strafbare feiten of van nabestaanden van mensen die omgekomen zijn bij strafbare feiten, maar ook hoe ik soms begrip kan hebben voor hoe een verdachte gekomen is tot zijn daden.

En nu zit ik in het ziekenhuis, omdat mijn broer sinds een paar weken moeite heeft met slikken. Hij heeft het gevoel dat het eten onder in zijn slokdarm blijft steken. Zijn bloed is al onderzocht en daar is niets mis mee, maar de huisarts heeft hem toch doorverwezen voor een endoscopie. Mijn broer woont alleen; geen relatie, geen kinderen. Een druk sociaal leven, veel vrienden, een baan waarbij hij grotendeels thuiswerkt en een liefhebber van mooie boeken en muziek, een goed glas bier in zijn vaste stamkroeg, lekker eten en bijna jaarlijks een week met een grote groep vrienden naar Oerol. Een liefhebber van het leven. Toch heb ik de laatste week ongerustheid in zijn ogen gezien.

Met tranen in zijn ogen komt hij de behandelkamer uit. ‘De standaardslang paste niet... en ik merkte dat de arts dat zorgelijk vond. Ze hebben uiteindelijk met een dunnere slang het onderzoek uitgevoerd en zeiden dat we even moeten wachten, omdat de arts ons zo nog wil spreken.’ Blijkbaar heeft de arts enige haast. Eigenlijk stond er een afspraak voor de maandag erop om de uitslag te bespreken.

Ze neemt ons mee naar een aparte kamer. Meteen in de eerste zin deelt ze mee dat wat ze net heeft gezien haar ernstige zorgen baart en dat het eruitziet als kanker. ‘Nee... nee...’ hoor ik mijn broer wanhopig zeggen. In mijn hoofd wordt direct een knop omgezet: schakelen, vragen stellen, regie pakken, schakelen. En daar ga ik: ‘Hoe kunt u dat meteen zeggen, moet dat niet eerst vastgesteld worden aan de hand van celonderzoek? Wat betekent dit, kan dit behandeld worden, welke behandeling gaat er volgen, hoe levensbedreigend is dit?’ En als ze zo goed en zo kwaad als het gaat antwoord probeert te geven op al mijn vragen en verschillende scenario’s schetst, dringt het tot me door wat er net gezegd is.

Droge mond, plotseling heftig transpireren, het gevoel dat ik ga flauwvallen, enorme buikkrampen; de effecten van een plotselinge stijging van de adrenaline, zo weet ik van een cursus die ik voor mijn werk heb gevolgd. Terwijl de arts spreekt over vervolgonderzoeken, wil ik niets liever dan even de kamer uit, naar de wc, polsen onder de kraan. Mijn broer zit vol ongelof met zijn hoofd in zijn handen en ik zie dat er van alles door hem heen schiet.

‘Hoe moet ik dit Joris vertellen?’ vraagt hij met een trillende stem als we buiten bij onze fietsen staan. We rijden samen naar mijn huis. Het is een zwijgzame rit. We gaan zitten aan mijn eettafel met een grote pot thee. Hij begint met mensen te bellen om te vertellen wat hij net te horen heeft gekregen. Wanneer hij onze moeder aan de telefoon heeft, breekt hij als hij haar zegt hoe we dit Joris hebben meegedeeld. Zoiets hardop uitspreken is confronterend. Je belandt in een rollercoaster die niet in een pretpark maar in een horrorpark staat. En dan is het niet eens mijn lichaam en leven.

Na het weekend heeft mijn broer de eerste van vele scans die zullen volgen. Een dag daarna krijgt hij te horen of er uitzaaingen zijn. Mijn jongste zus en haar vriend (een man met kennis van zaken op dit gebied) gaan mee. In het weekend hebben we nog bedacht, ook aan de hand van de uitslag van zijn bloedonderzoek en hoe goed hij zich voelt, dat het niet anders kan dan dat het plaatselijk en operabel is. Maar als hij de centrale hal van het ziekenhuis in loopt, zie ik dat dat ijdele hoop is geweest. In tranen vertelt hij me dat het slecht is. Uitzaaingen in zijn lever en zijn lymfeklieren. Diezelfde middag moet hij terugkomen, nadat verschillende artsen met elkaar hebben overlegd, om te horen welke behandeling er kan volgen. De maag-darm-leverarts draagt hem over aan de oncoloog.

Mijn werk staat even op een laag pitje. En dat terwijl ik die week de overstap maak van parket Amsterdam naar parket Midden-Nederland. Wat een bizarre overgang.

2.

TO BUILD A HOME

Joris is op 24 januari 2018 dertien jaar en zit in de eerste klas van de middelbare school. Mijn trots, mijn alles. Zijn vader en ik hebben samen het leukste kind van de wereld gemaakt. En na een scheiding in 2008 die een periode groot verdriet en strijd met zich meebracht, doen we het nu eigenlijk best goed samen. Joris heeft een fantastische vader en ik heb een geweldige ex. Ieder weekend staan we samen langs het sportveld bij te praten en ook doordeweeks kunnen we elkaar altijd snel bereiken als het nodig is. We denken in grote lijnen hetzelfde over de opvoeding en hebben een goede modus gevonden voor hoe we die samen vormgeven. Daarbij is een telefoon op de speaker om met z'n drieën als gezin dingen te bespreken af en toe een uitkomst.

Wat vertel je aan je neefje van dertien, met wie je zo'n bijzondere band hebt, als je kanker hebt? En dan ook nog een vorm die niet bepaald bekendstaat om zijn hoge genezingspercentages. Je vertelt hem alleen dat je ernstig ziek bent en dat er vervolgonderzoeken komen om te kijken of er uitzaaiingen zijn en dat er dan wordt bepaald welke behandeling zal plaatsvinden. Dat gaat gepaard met tranen, stiltes, knuffels en daarna ook een gesprek over hoe het op school was die dag.

Joris was bijna vier toen zijn vader en ik uit elkaar gingen. Hij kan zich weinig herinneren van de tijd dat we nog als gezin

met elkaar in één huis woonden. Toen hij twaalf was zei hij op een avond: ‘Mam, als ik bij jou ben mis ik papa en als ik bij papa ben mis ik jou, ik mis dus eigenlijk altijd iemand!’ Dat weekend was hij een nachtje langer bij papa gebleven dan gepland. Ik was ziek geworden en was bij mijn liefde. Die zag op zondag in dat ik niet in staat was in de auto te stappen en vond het beter dat ik bij hem bleef, zodat hij een oogje in het zeil kon houden en voor me kon zorgen. (De held! Ik heb me er niet tegen verzet.)

Gescheiden ouders, geen kind zit erop te wachten. Maar helaas is het in veel gevallen de realiteit. Het is over het algemeen niet wat je voor ogen hebt als je samen aan kinderen begint. De kunst is natuurlijk om als ouders te beseffen dat je er beiden, ook na een scheiding, voor je kind moet zijn. Dat je niet meer als stel samen wilt zijn, betekent niet dat je er niet samen kunt zijn als ouders. Als je uiteindelijk in goede harmonie de taken kunt verdelen en kunt overleggen over wat er wel en niet mag, waar de grenzen liggen, wie er helpt bij welk huiswerk, kortom, over de opvoeding, is dat voor het kind alleen maar heel fijn in de ellende van een scheiding waar het niet om heeft gevraagd.

Op zitting bij de kinderrechter zie ik vaak heel andere situaties. Een moeder die alleen komt omdat vader uit beeld is, vader en moeder die samen komen, maar meters uit elkaar gaan zitten en elkaar geen blik waardig keuren. Of nog erger, ouders die in de zittingszaal ruziën en elkaar ten overstaan van hun kind zwartmaken. Maar ik raakte ook wel eens ontroerd, omdat ik een tegenovergestelde situatie meemaakte.

Het ging om de zeventienjarige Erik, die in het uitgaansleven door een bewaker was aangehouden met een doosje XTC-pillen. Erik bevestigde dat hij het doosje in zijn handen had, maar zei ook dat hij het vlak daarvoor op de grond had

gevonden en de inhoud stond te bekijken toen hij werd gepakt. De bewaker had echter verklaard dat hij Erik een pil had zien laten vallen zodra hij zag dat de bewaker naar hem keek en dat hij hem toen weg had zien lopen. Twee tegenstrijdige verhalen. Ik was benieuwd hoe het op zitting zou gaan.

Erik was zenuwachtig en durfde dat te benoemen. Achter hem zaten zijn ouders, en af en toe, als hij het even niet wist, keek hij achterom en zag je dat er liefdevolle blikken werden gewisseld. Zijn ouders hadden wel wat te stellen met Erik. Er was ADD en het aspergersyndroom bij hem vastgesteld. Ten tijde van het opstellen van het rapport door de Raad voor de Kinderbescherming was Erik nogal eigengereid. Hij kwam soms nachten niet thuis en was dan onbereikbaar. Ga daar maar eens aan staan als ouders. Dat is sámen al een hele klus, maar de ouders van Erik waren ook nog eens gescheiden.

Ik was onder de indruk toen zijn ouders vertelden dat ze eens in de twee weken samen op gesprek gingen bij de Bascule (een hulpverleningsinstantie) om te bespreken hoe ze met de problematiek van hun zoon moesten omgaan. Soms gingen ze met Erik en zijn jongere broertje, zodat ze alle vier begeleid konden worden. Deze ouders waren, zoals de kinderrechtter ook zei, een schoolvoorbeeld van hoe je er als gescheiden ouders samen kunt zijn voor je kind. Het wederzijdse respect spatte ervanaf en het was prachtig om te zien hoe deze mensen hun weg hadden gevonden na een scheiding.

Erik zelf was in therapie en erkende inmiddels zijn problemen. Hij vertelde dat een andere school, een vriendin, een baantje en stoppen met blowen ervoor hadden gezorgd dat hij veel lekkerder in zijn vel zat. ‘En,’ zei hij, ‘ik ben er een beetje uit aan het groeien.’ Hij vond dat hij niet meer zo ingewikkeld moest doen voor zijn ouders en zich beter moest gedragen.

Zowel de mevrouw van de Raad voor de Kinderbescherming als de kinderrechter en ikzelf maakten complimenten aan deze mensen. Vóór ons zat een hecht gezin, een hecht gezin waarvan de ouders gescheiden waren.

En hoewel ik voldoende wettig bewijs had voor dat waarvan Erik werd verdacht, had ik niet de overtuiging dat hij het feit had gepleegd. Een van de eigenschappen van het aspergersyndroom is eerlijkheid. Ik vond dat Erik zo consistent en eerlijk zijn kant van het verhaal had verteld, zowel bij politie als op zitting, dat ik de rechter heb gevraagd hem vrij te spreken. En gelukkig, zo geschiedde. In de opluchting van die uitspraak zag ik vader liefdevol over de rug van moeder wrijven toen zij het door die verlossende woorden even te kwaad kreeg.

3.

PROMENADE SENTIMENTALE

‘Het is goed dat dit ziekenhuis er is, maar je wilt toch liever aan de andere kant van de deur blijven.’ Woorden van iemand in de wachtkamer van het Antonie van Leeuwenhoekziekenhuis (AVL), hét kankerbehandelcentrum in Nederland. Ineens zit ik als zusje bij allerlei afspraken en onderzoeken in het plaatselijke ziekenhuis, waarna we uiteindelijk voor een second opinion hier zijn terechtgekomen. Je moet dus zorgen dat je intens geniet van het leven en er iets moois van maakt, denk ik terwijl we in de wachtkamer zitten voor een gesprek met de zoveelste arts. Het kan zomaar opeens op zijn kop staan. In veel ziekenhuizen in ons land komen mensen ook voor kleine, niet-levensbedreigende aandoeningen of zelfs voor iets moois als een bevalling. In het AVL weet je dat iedereen die daar zit komt omdat hij, zij of een naaste kanker heeft. Dat vind ik de eerste keer dat ik daar ben een heel beklemmende gedachte.

Levensbedreigende ziektes zetten zaken in een totaal ander perspectief. Parket Midden-Nederland heeft me intussen verwelkomd en geeft me vanaf het begin de ruimte om met mijn broer mee te gaan naar al zijn afspraken. Ik tref er zeer warme, betrokken collega’s die alle begrip hebben voor wat er speelt in mijn privéleven. De afleiding die het werk biedt en het feit dat ik me er volledig op kan storten, zijn fijn. Bij het lezen van dossiers ter voorbereiding van zittingen vraag ik me regelmatig af

waarom mensen soms bewust de keuze maken om anderen iets aan te doen en daarmee het risico te lopen dat ze straf krijgen (en dus ook hun dierbaren verdriet doen).

Ik lees een reclasseringsrapport van een jonge jongen met – voor iemand van zijn leeftijd – al een fors strafblad. Maar ik lees ook hoe hij van ontkennen de stap maakte naar bekennen (gelet op het bewijs was er ook nauwelijks ontkomen aan). Ik lees dat hij andere keuzes aan het maken is. Hij heeft een sportinstructeur gevonden met wie hij een klik heeft, een man die hem heeft doen inzien dat sporten en blowen geen goede combinatie is. Daarnaast heeft hij iemand leren kennen die dieren verzorgt. Ook dat heeft iets met de jongen gedaan, waardoor hij toekomstplannen heeft gemaakt en heeft besloten het contact te verbreken met de jongens die een slechte invloed op hem hebben. Bovendien is er een vriendinnetje ten tonele gekomen. De politie meldt dat ze hem niet meer op straat zien hangen en geen last meer van hem hebben. Ik lees dat zijn ouders intens blij zijn met deze veranderingen. Alles is weliswaar nog pril, maar het begin is er. Er zijn mensen op het pad van de jongen gekomen die hem dat sprankje hoop gaven... en hij greep zijn kans, top!

Dat sprankje hoop... dat is voor ons die arts in het AVL. Zekerheden kan ze niet bieden, maar toch. Er zijn nog zoveel mooie dingen die je wilt meemaken en waarvan je wilt genieten in het leven. En het is zo wrang dat dat besef vaak pas echt hard binnendendert als het mis dreigt te gaan.

4.

VLINDER

Ziekte, met de dood in het vooruitzicht, doet iets met families. Voor het gezin waar ik uit kom is het erg confronterend om te zien hoe de onderlinge verhoudingen lagen en nu verschuiven.

Ik kom uit een groot gezin, vijf kinderen en ik als vijfde ver na de rest. Mijn vader was vijftig toen ik werd geboren en mijn moeder negenendertig. Allebei kwamen ze uit een katholiek gezin; mijn vader was zelf de achtste van negen. Toen hij twee jaar was, overleed zijn vader en stond mijn oma er alleen voor met negen kinderen. Ik heb haar niet gekend, maar uit de verhalen blijkt dat ze behoorlijk gelovig was. Wij kinderen doorliepen de hele riedel: doop, eerste communie en vormsel. Een katholieke basisschool en zeker tot mijn veertiende zeer regelmatig mee naar de kerk. In de puberteit stopte ik daarmee, maar dat er meer is tussen hemel en aarde ben ik altijd wel blijven geloven.

Het gebeurt nog maar zelden dat we compleet zijn, mijn moeder, twee broers, twee zussen en ik. Meestal is dat op de verjaardag van mijn moeder en als het lukt met Kerstmis, maar we hebben allemaal ons eigen leven en het komt er gewoon weinig van. Begravenissen van ooms of tantes willen ons ook nog wel eens samenbrengen. Een paar jaar geleden overleed in december een tante van ons. Ze was voor zover ik me kon herinneren gescheiden van mijn moeders broer, maar het contact tus-

sen haar en mijn moeder was gelukkig altijd blijven bestaan. We hadden allemaal goede herinneringen aan haar. Ze kon heel leuk vertellen, had een fantastisch gevoel voor humor en als zij op bezoek kwam, wist je dat het huis gevuld werd met haar gezelligheid.

Dus toen ze overleed, waren we op die koude decemberdag allemaal bij de uitvaart. Mijn jongste zus en ik hadden voor de dienst begon een gesprek over het overlijden van mijn vader. Als zij een vlinder ziet, moet ze altijd aan hem denken. De verbazing was dan ook groot toen er tijdens de plechtigheid ineens een vlinder voor ons langs fladderde (het vroor buiten!). We keken elkaar met grote ogen aan, die zich spontaan met tranen vulden. Hoe bijzonder was dit! En het leek alsof wij de enigen waren die dit hadden gezien.

In het begin van mijn huidige relatie hadden mijn vriend en ik samen best wat hobbels te nemen. Dat leidde tot ingewikkelde gesprekken en op een avond toen ik mij in bed het hoofd brak over hoe dit nou allemaal verder moest, kwam er ineens vanuit de donkere koude oktoberavond een vlinder door mijn slaapkamerraam vliegen. Ik dacht eerst nog dat het een grote mot was, maar het bleek een dagpauwoog te zijn. Hij fladderde even rond en ging toen ter hoogte van het voeteneinde van mijn bed tegen het plafond zitten. Ik was er stil van, het raakte me. Was er meer tussen hemel en aarde en gaf mijn vader me zijn zegen? Na een tijdje belde ik mijn liefde en vertelde hem wat me overkwam. Het gesprek dat volgde was een belangrijk, mooi, maar ook deels moeilijk gesprek waar we beiden tegenaan hadden zitten hikken en dat wel wat stof deed opwaaien. De vlinder bleef stilletjes zitten alsof hij over mij waakte en me steunde op dit cruciale moment.

Mijn vader was in mijn ogen een man met een enorm rechtvaardigheidsgevoel. Als journalist schreef hij in de plaatselijke krant over de gebeurtenissen in het dorp en was hij zeer kritisch als het de plaatselijke politiek betrof. Ik was nog klein, maar ik vermoed dat de bestuurders niet altijd even blij waren met zijn analyses van wat er zich allemaal afspeelde. Dat rechtvaardigheidsgevoel herken ik en ook ik heb een vak gekozen waar dat een centrale rol speelt. Zo moest ik op een zeker moment de woordvoering doen in de strafzaak tegen een man die directeur was geweest van woningcorporatie Rochdale en die werd verdacht van het aannemen van steekpenningen, witwassen, oplichting en meined. Mijn collega's hadden lang en zeer uitgebreid onderzoek gedaan naar de handel en wandel van deze man en de details die aan het licht kwamen, waren schokkend. Een man die zich onaantastbaar waande en die zich vooral bezighield met het verrijken van zichzelf in plaats van op een correcte manier de belangen te behartigen van zijn werkgever. Hij baadde in weelde, liet zich rondrijden in een Maserati, vertoefde in een luxehuis in Spanje en fêteerde zijn omgeving op dure etentjes en weekendjes weg. Zelfs de torenhoge telefoonnota's van zijn kinderen liet hij voor rekening komen van Rochdale. Tijdens de zitting zat ik vol verbazing te luisteren naar de bevindingen van mijn collega's. Een man die aanzien had en het vertrouwen van veel mensen om zich heen genoot, had zwaar misbruik gemaakt van zijn positie en toonde op geen enkele manier berouw. Hij dacht blijkbaar dat hij boven de wet stond. Terecht wat mij betreft dat er een onvoorwaardelijke gevangenisstraf werd geëist door mijn collega's. We zagen hier een onvervalst geval van witteboordencriminaliteit en mijn rechtvaardigheidsgevoel speelde op.

Op zo'n moment ben ik trots op de organisatie waarvoor